

Neuşah

Töz

DESTEK YAYINLARI: 828

EDEBİYAT: 235

NEVŞAH / TÖZ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları:

1.-6.Baskı: Haziran 2017

7.-9.Baskı: Eylül 2017

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-275-4

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

Neuşah

Töz

*Değişim zannettiğin şey,
ya kendi etrafında
dönüp durmansa?...*

-I-

Selim

Sıradan zaferler

23 Ağustos 2016

Unutulmayana ve unutanın zihnindeki kaçışa...
Geçmeyene ve geçen her şeyin ardında bıraktığı kasıtlı izlere...
Sonsuza ve sonsuzun içindeki hakikate...
Gidene, geri dönmeyene ve dönenlerin kalbindeki pişmanlığa...
Olmakla olmamak arasındaki dengeye...
Yokluğun varlığı inkâr edemeyişine...
Yarının yazgısını inşa eden şimdiye...
Sana, bana, bize ve her şeye...
Aklın içinde, tinin gizeminde ve tözün üzerindeki iradeye...
Nefse, nefese ve sese...
Kâinat karanlık... Güneşe rağmen uçsuz bucaksız, derin bir karanlık. Yaradan'ın sonsuz ışığını yansıtabileceği kadar karanlık... Bu sonsuz karanlık benliğin merkeziyle aydınlanıyor ve anlamlı kılıyor anı.

Kılıcının ışıldayan keskin gövdesi yaralıyordu bedenini. Her yanı kesik içinde... *Excalibur*... Tanıyordu onun ışıltısını, biliyordu kudretini... Keskinliğini denemişliği vardı. *Excalibur*'u

saplandığı kayadan çıkarmışlığı, dünyayı orta yerinden ikiye ayırmışlığı da...

Karanlığın içinde ışıldayıp sönen bu şey...

Haz duygusunun kaynağı...

Bir var olup bir yok olan oyuncu, çıldırtıcı bir his...

Bitmesini hiç istemediği, bitmezse hayatını teslim edeceği, ölümcül bir tat...

“Sen...” dedi Arthur. “Bir anda nasıl da girdin hayatıma.”

“Excalibur yok artık” dedi genç kız. Dalgalanıp duran beyaz bedenini kralına teslim etmiş, kaderine razı, başına gelenden hoşnut.

“Guinevere” dedi Arthur. “Excalibur ben var olduğum süreçte hep var olacak. Ancak bu kez ona el sürmeyeceğim...”

Karşılık vermedi genç kız. Excalibur, umurunda değildi zaten. Adını duymak bile istemiyordu onun. Yaşadığı zafer duygusunun tadını çıkarıyordu sadece.

Kimlerin elinden almıştı bu adamı? Kimlerin koynundan çıkarıp uzanmıştı altına. Yüzyıllardır adamların boş anlarını ya da zaaflarının izini sürüp masumiyetiyle ve güzelliğiyle alt ediyordu onları, eziyordu her birini.

Acemiliğine rağmen delirtebiliyordu Arthur’u. Masumiyet meğer ne güçlü bir silahmış. Yitirdiğinde onu bir daha asla yerine koyamazdı insan. Bir daha hiçbir zaman masum sayılmayacaktı. Elinden geldiğince tadını çıkarmalıydı bu anın. Masumiyetinin zaferi sayılırdı bu. Yetenekli bir büyücüyü dize getirmişti, büyük bir kralı düşürmüştü ağına. Bacaklarının arasına dek eğdirmişti o mağrur başını. Yalvarır gibi inletiyordu onu. Adam acı çekiyordu sanki. Belki ağlayacak...

Taze kadınlığından süzülen birkaç damlalık iksirden içirmişti ona. Dünyanın en güçlü büyü, kadınlığın suyuyla yapılanı değil miydi zaten? Arthur’u bile eritmeye yeterdi. Bundan böyle nasıl direnecekti bakalım. *Yüce kral...* Nasıl

koruyacaktı onurunu, kudretini ve yeteneklerini... Şeytanın suyundan içmişti artık.

Bir an gözü karardı genç kızın. Bilinci başka boyuta kaydı. Geniş bir mermerin üzerinde yatarken gördü kendini. Soğuk ve karanlıktı etraf... Kapüşonlu, pelerinler giyinmiş siyahlı adamların çemberi içindeydi. “Yüce Tanrıça’nın varlığı her yerdedir” diyordu siyahlı adamlar. Sesleri birbirine karışıyor, anlaşılmıyor bazen. “Pek çok dünya boyunca el değmemiş her yerde cazibe ve özgürlük vardır.”

İçlerinden biri “Hanımefendi muhteşemdir” dedi Latince. “Ölümün güçleri ona saygı gösterir.”

Tuttuğu mumu birkaç damla eriterek döktü mermere. Mumu üzerine yapıştırıp serbest bıraktı ellerini. Üzerine eğildiği bu kusursuz çıplak bedeninin rahmine dayadı başını. “Tanrıçamız Aşk Tanrıçası’dır, O’nun şükranları ve dileklerinde güneş, hayatın tekrar etmesine vesile olur” diyerek öptü rahmini.

Siyahlı erkekler hep birlikte haykırmaya başladı. Ellerindeki mumları kaldırdılar havaya. “Denizler mekânıdır sakın Hanımımızın, engin gizemler yalnızca ona aittir” dediler. Kendi etraflarında dönmeye başladılar, gürültülü nefes sesleri yankılandı mermerde. “Mühürlüdür çember ve tüm bunlar dış dünyadan ki belki yüceltebiliriz taptığımız Hanım’ı. Şükranlarımızı sunarız!” derken iyice yükselmişti artık sesler.

Karanlığın ortasına düşmüş bir ışık gibi hissetti kendini genç kız. Günahın ortasına düşmüş bir sevaptı o. Kralı saçlarından sertçe tutarak çekti başını, kaldırdı bacaklarının arasından. Dudaklarına çağırdı onu. Ağzı kadınlığının suyuyla doldu bir an. Kralın bedeni acıya ve şehvete doymamış henüz.

Yaşanan onca şeye rağmen hâlâ ıstırap çekmeyi arzuluyor ruhu. Kendini acıyla cezalandırıyor ya da bütün bunlar bir ödüle dönüşmüştü onda. Yaşadığını ancak böyle kanıtlayabiliyordu

kendine. Canı yandığında hatırlayabiliyordu varlığını – acı bağımlılığı.

İstedğini veriyordu ona genç kız. Adamın ateşe dokunmuşçasına kavranan erkekliğini içine aldığında ruhunu da teslim alıyordu beraberinde. Kralı köle ediyordu kendine.

Eflatun renkli bir ışık süzülüyordu pencereden. Eşsiz bir renk paleti vardı Tanrı'nın. Akla zarar bir ressamdı o. Duyguları, kaderi ve iradeyi yönetiyordu renklerle ve ışıklarla... *Muazzam...* Masal ülkesinde olduğunu hissediyordu genç kız. Bitimsiz bir masalın kahramanıydı o artık...

“İçimdesin” dedi genç kız.

“İçindeyim” dedi adam. Masumiyetin günahı korkutuyordu onu. “Senden kurtulamamaktan korkuyorum.”

“Korkma” dedi genç kız. “İnsan bildiği şeyden korkmaz. Benden kurtulamayacaksın zaten.”

Korku daha da büyük bir acıydı adam için. Daha büyük bir zevk, daha büyük bir yaşam belirtisi ve daha büyük bir yenilgi...

“Sana karşı koymak mümkün değil Fatma. Cehennemine bile isteyerek atıyorum kendimi” dedi Selim. “Sana susadım Fatma. Hem de çok susadım.”

Yüzüne vuran ateşle sarsıldı birden. Demirin demire sürülürken çıkardığı kıvılcımlarla yandı yanağı. Masala ihanet etmişti Selim... Büyüyü bozmuştu. Geri dönüşsüz bir hataydı bu. Korkunç bir hata... Belki de her şey hataydı. Bütün bu olanların hepsi... Buraya gelmesi, genç bir kızın kadının büyüüne kapılması, kendini ona köle etmesi ve Fatma'nın adını sayıklayıp durması...

“Allah senin cezanı nasılsa verdi” dedi Aslı. “Beni sana verdi. O yüzden kızmıyorum şimdilik.”

“Sen tanıdığım bütün kadınlardan daha tehlikelisin” dedi Selim. “Çünkü hepsinden daha acemi, hepsinden daha masum ama hepsinden daha bilgesin.”

Telefonu çalıyordu Selim'in.

Fatma arıyor!

Annesinin aradığını görüyordu Aslı. Çocuksu güzel yüzünde şeytansı bir tebessüm ışıldadı o an.

“Ah seni yaramaz çocuk. Biliyorum aklından geçenleri ama yapma ne olur.”

“Bilmiyorsun” dedi Aslı. “Neler yapabileceğimi bilmiyorsun.”

Pagan ayınlarının Tanrıça'sıydı o. Bir Hanımefendi'ydi. Ergen erkeklerin sunulduğu kutsal kâseydi o. Zavallı Selim, kiminle savaştığından habersizdi henüz. Kızın yapacaklarını izliyor, ona engel olamayan iradesini sorguluyordu içinde. Hareket edemiyordu Selim. Tutup kolundan yakalayamıyordu onu. Ya o da telefona ulaşmasını istiyordu Aslı'nın ya görünmez zincirlere vurulmuştu bedeni, kıvıldayamıyordu. Kızın sırtındaki ters çizilmiş gül dövmesi nefes kesiciydi. Bir azize gülüydü bu.

Zaferine yürüyen bir tanrıçaydı Aslı. Bu zafer duygusunu bir kez daha yaşayabilmek uğruna göze alamayacağı hiçbir şey yoktu. Üstelik henüz hiçbir hesap kapanmamıştı. Annesinin ödeyeceği bedeller olmalıydı. Babasına yapılan haksızlığın peşinden koşmaması beklenemezdi ondan.

“Ah sizi aptal yetişkinler” dedi Aslı. Elinde telefonla, geri dönüp baktı Selim'in çaresizliğine. “Bir de zeki olduğunuzu sanıp ebeveynlik taslamanız yok mu? Bayılıyorum size!”

“Anneciğim” diyerek açtı telefonu. Sıradan zaferlerden değildi bu. Büyük bir şeydi. Eşsiz bir şey... “Selim'i mi arıyordun? Bir saniye bekle. Giyiniyor!”

-II-

Fatma

Cıts...

15 Temmuz 2016

Beklemek; temeli bakımından acı çekmektir.

İşkenceyi uzatır, kalbi yorar, vakit kaybettirir, durdurur, yıpratır, üzer, geciktirir, yabancılaştırır, uyuşturur, hissizleştirir ve unutturur.

Neyi beklediğini bile unutursun bir süre sonra.

Olmasını mı istiyordun, olmamasını mı?

Hatırlayamazsın.

Hangisiydi beklediğin?

Neydi umduğun?

Mizacına yapışır beklemek. Sadece beklersin. Üstelik bunu neden yaptığını bilemezsin.

Öylece oturur, hissizleşir, uyuşur, beklersin.

Farkında olmazsın. Beklediğin şeyin sana çoktan gelmiş olduğunu bile göremezsin. Beklenti, bir akıl oyununa dönüşmüştür çoktan. Bir acı bağımlılığı halini almıştır. Artık olmasını değil, bekleyişinin devam etmesini diliyordur içten içe. Çünkü sonuca değil, sürece vurgunsundur bundan sonra. Hatta bazen olacağından bile korkarsın, ya “beklemek” biterse

diye. Ya yine anlamını yitirirse hayat? Ya tutunacak yeni bir beklenti aramak zorunda kalırsan?...

“Ümit, kötülüklerin en kötüsüdür, çünkü işkenceyi uzatır” der Nietzsche. “Bekleme bile” der Sartre...

Acı bağımlılığının, uyuşturucu bağımlılığından ne farkı vardır ki?

Hiç...

İkisi de içeriye sızır, ikisi de esir alır, ikisi de yalancı ve geçici bir anlam kazandırır hayata. İkisi de dipte sonlanır. İkisi de tükeniştir. Uzun soluklu bir tükeniş...

Tükeniş!

“Tükeniş” dedi Fatma içinden... Hissettiği şey buydu kesinlikle. *Tükeniş*... Ne yorgunluk, ne uykusuzluk, ne açlık, ne özlem, ne pişmanlık, ne üzüntü, ne öfke, ne kırgınlık... Hiçbiri değil... Sadece derin bir tükenmişlik duyuyordu içinde.

Altında kaldığı yük hafiflemiyordu hiç. Günden güne eriyor, küçülüyor, azalıyordu sanki. Eziliyordu anbean... Kesintisiz bir çöküştü bu. Battıkça batıyor, çamurda boğuluyordu.

Göğsünün sürekli sıkışıyor olması havasızlıktan değil, acıdandı. Nefes almayı unutuyordu sanki. Ciğerlerine hayat dolmuyordu ne zamandır. Korkuya, acıya ve geçmişe tutunan insanların nefesleri ve zihinleri kararır, bilinçleri kapanırdı. Çamurla dolardı içleri. Fatma da karanlıktaydı. Boğazı yanıyordu sürekli, kalbi soluksuz... Tırnakları morarmış, elleri kurumuş, bedeni cılız ve güçsüzdü. Gözleri hep kırmızı... Yüzü ne yana baksa hep ağlamaklı.

Selim’in uyanmasını beklediğini bile unutmuştu sanki... Neden aylardır bu hastanede yaşadığından habersiz öylece durup bekliyordu. Eli Selim’in cansız elinin üzerinde, günlerdir, haftalardır acı çekiyordu. Unutulmuş eski bir eşya kadar değersizdi varlığı.

Bağlı olduğu makinelerden yayılan ölgün mekanik sesler dıőında hiçbir yaşam belirtisi göstermeyen bu adamın baőında kendine yeni bir hayat kurmuőtu Fatma. Üstelik bu yeni hayatını çabuk benimsemiő, bedeniyle ve ruhuyla birlikte deęiően bütün koőulların Őekline bürünmüőtü sonunda. Kabın Őeklini alan suydı o. Hiç Őikâyet etmeden, sabırla bekliyordu Selim'in uyanmasını. Her gün biraz daha sararıp solduğunun farkında değildi. Kendinden caymıő bir hali vardı Fatma'nın.

İlyas, ara sıra su ve kraker getirip dürtmese yaőamla ölüm arasında en çok hangi yana yatkın olduğunu düşünemeyecek kadar uzaktı kendinden.

Bir de Aslı'nın saatini Őaőmayan istikrarlı hakaret mesajları vardı tabii. Düzenli olarak kendine getiriyordu Fatma'yı. Yaőananları hatırlatıyordu ona. Dünyanın gerçekliğine sürüklüyor, baőlarına gelen o korkunç günle yüzleőtiriyordu.

İőte!

Bir mesaj daha!

Sabahtan beri bu üçüncü...

"Vicdanın rahat mı anneciğim?" yazmıő bu kez. Her defasında annesinin zihnine gülleyi indiren ağır bir soruyla çıkıyordu ortaya Aslı. Fatma hiçbir sorunun cevabını yanıtlayamadan bir yenisi gelip yaralıyordu onu.

Vicdanıyla konuşmuyordu uzun zamandır. Küskün gibiydi. Sırtını dönmüőtü içindeki adalet terazisine. Belki de sesini iőtmiyordu artık. Vicdanı fark edilmek istemiyormuőçasına görünmez olmuőtu ne zamandır.

Gülşah'a ihtiyaçı vardı Fatma'nın. O olmadan devam edemeyeceğini düşünüyordu. Aslı'nın hiçbir sorusuna cevap veremiyordu. Oysa karőılıęını beklediği haklı soruları vardı Aslı'nın. Ne olursa olsun kızına bir açıklama borçlıydu. Bunu sakınmamalıydı ondan.

"Vicdanın rahat mı anne?"

“Pişmanlık duyuyor musun?”

“Selim’e âşık mısın?”

“Babamın aleyhine tanıklık ederken hiç mi tereddüt etmedin?”

“Babamı cinayete teşebbüsle suçlarken başına gelecekleri düşünmedin mi?”

“Bundan sonra mutlu bir hayat mı yaşayacağını sanıyorsun?”

“Babam seni affedecek mi?”

“Benim ve ağabeyimin yüzüne bakabilecek misin?”

“Uğruna hepimizi gözden çıkardığın o adamın gerçek yüzüyle tanışmaya hazır mısın?”

“Babam sence bu defteri burada kapattı mı?”

“Yaptıklarının bedelini ödemeyeceğini mi sanıyorsun?”

“Kendine Etiler’de yeni bir ev alacağına gizlenecek delik araman daha doğru olmaz mıydı?”

Hepsinin cevabını istiyordu Aslı. On altı yaşında genç bir kızın tek başına üstesinden gelebileceği deneyimler değildi bunlar. Aslında en çok Aslı’ya haksızlık etmişti Fatma. Vicdanı belki de bu yüzden kısmıştı sesini. Konuşmuyordu onunla. Kendini kızına karşı bile suçlu hissetmeyen bu günahkâr kadına söyleyecek bir şeyi kalmadığı için indirmişti şalteri. Vicdanı bir ipin ucunda sallanıyordu şimdi. *Hükümsüz.*

“Günah!” dedi Fatma.

Neydi ki günah?

Neden tutarsız yasaklarla doluydu bu dünya?

Doğru bir ise, tek ise, günah da öyle olmalıydı. Mantık dahi tutarlılık gerektirdiği halde günahlar neden aynı sorumluluğu hissetmiyordu kendi içinde?

Benim için günah olan, senin için neden günah sayılmıyordu her yerde?

Bana yasaklanan meyve, sana neden helal kılınıyordu?

Benim taşlanmama neden olan namus, seni nasıl yüceltebiliyor?

Beni aşığılayan giyimim kuşamım, seni nasıl saygınlıştırıyor?

Bana kilitlenen kapı, sende neden cennete açılıyor?

Emin değildi Fatma... Kendi soruları da çoktu. Aslı'nın soruları kadar karmaşıktı çoğu. İçinden çıkılmaz bir hal almıştı her şey. Zihni; döndükçe büyüyen bir girdaptı artık. Düşündüğü her şeyi içine çekip yutan karanlık bir girdap...

Bunları Gülşah'la konuşmalıydı bir an evvel. Ciğerlerine dolan çamuru kusmalıydı. Yeniden nefes almayı öğrenmeliydi. Bildiği her şeyi hatırlamalıydı.

Ama ya Selim?

Selim ne olacaktı?

“Onu burada bir başına bırakamam” diye düşündü. “Gidersen Selim de gider. Kanatlanır, terk eder beni. Ne olursa olsun onu bu dünyada tutmalıyım. Yapışmalıyım eline. Bırakmamalıyım onu. Ondandır vazgeçtiğimi hissederse, o da yaşamaktan vazgeçer. Gidemem... Olmaz. Selim olmadan çıkamam bu hastaneden.”

İhtiyaç duyulmak bir ihtiyaca dönüşmüştü Fatma için. Bu duyguyla egosunu besleyen her insan gibi o da bırakıp gidemiyordu ona ihtiyaç duyduğunu düşündüğü bu adamı.

“Fatma Hanım su” dedi İlyas. Diğer elinde tuzlu kraker... Daha önce getirdikleri de duruyor hâlâ komodinin üzerinde. Paketleri açılmamış... Bir lokma geçmemiş Fatma'nın boğazından.

“Suyu ver İlyas” dedi Fatma. Krakeri komodine bırakmasını işaret etti başıyla. Hanıma akıl vermek yakışık almazdı belki ama yataktaki hastadan önce ölecekmiş gibi damla damla eriyen bu kadının perişan haline duyarsız kalmak da doğru sayılmazdı. Konuşma isteği vardı İlyas'ın ama nasıl?

Bir şey söyleyecek gibi açtı ağzını ama vazgeçti birden. Cesaret edemedi. Konuya nereden girecekti ki? Sonra yine derin bir nefes alıp konuşmaya yeltendi ama bu kez de olmadı,

beceremedi. Ellerini önüne bağlamış, yüzü yerde “Eh!” deyip duruyordu boyuna.

“Bir şey mi oldu İlyas?” diye sordu Fatma. Adamın kıvranaşı tedirgin etti onu.

“Eve gidelim Fatma Hanım” dedi İlyas, yüzünü yerden kaldırmadan. “Hasta olacaksınız. Dinlenin biraz. Böyle yemeden içmeden...”

“Çıkabilirsin İlyas” dedi Fatma. Başkasının yanında Selim’in elini tutmaktan çekinmiyordu artık. “Evine dön. Bekleme beni.”

“Aslı” diyecek oldu İlyas ama Fatma’nın kararlı sesi durdurdu onu. Laf ağzına tıklıtmıştı bir kere. Yüzünü yere indirip geri çekildi. Dönüp kapıyı açtı.

“Aslı mı diyecektin sen?” diye sordu Fatma arkasından. Tuhaf bir huzursuzluk dalgası yükselip dindi içinde. Aylardır gördüğü yoktu kızını.

“Aslı Hanım’ı buldum” dedi İlyas. “Otelde kalıyormuş. Cengiz Bey’in avukatı yerleştirmiş. Ziyaretine gittim. Durumu iyi ama yanınıza dönmek istemiyor.”

Şaşırmadı Fatma. Heyecanlanmadı da. Gözleri dolmadı, yüzü aydınlanmadı, “Şükürler olsun” demedi. Kadının bu tepkisizliği düşündürüyordu İlyas’ı. İlk kez hanımının yüzüne bu kadar dik ve uzun bakıyordu. Bu tepkisizliği neye yoracağını bilemedi.

Epey düşündükten sonra acır gibi gülümsemeye başladı Fatma. Başını sallıyordu anlamış gibi. Ne dolaplar döndüğünün farkındaydı ama işlerin nereye varacağıyla ilgili bir fikri yoktu henüz.

“Avukatla mı görüşüyorsun sen?” diye sordu kinayeli bir sesle.

“Yok” dedi İlyas paniklemiş gibi.

“Cengiz’i gördün mü hiç?”

“Yok” dedi yine.

“Otelleri mi araştırdın tek tek?”

“Yok.”

“Polise gidemezsin?”

“Yok.”

“Aslı mı aradı seni?”

“Yok.”

Doğru cevabı vermek yerine, makul olan açıklamayı arıyordu içinde belli. Fatma'nın aylardır hastane odasında uyuşan zihninin bu kadar hızlı hareket edebileceğini düşünmemiştii anlaşılın.

Belki Aslı'nın aradığını söylemek daha makul olabilirdi. Kızın bir işi çıkmış olabilirdi, İlyas'tan yardım istemiş olabilirdi, “getir götür” işi yaptırmış olabilirdi. Sanki bu açıklama daha elle tutulur gibi geliyordu İlyas'a.

“Geçen akşam Aslı Hanım beni cepten...”

“Tamam İlyas” dedi Fatma. Kötü kurgulanmış bir yalanı dinleyecek hali yoktu. “Hangi otelde kalıyormuş?”

“Balmumcu'daki Point'te.”

“Peki” dedi Fatma. “Çık sen. Aslı'nın yanında ol. Yalnız bırakma onu. Ara sıra haber ver bana. İyi mi kötü mü bileyim.”

“Tamam Fatma Hanım” dedi İlyas. “Hiç merak etmeyin durumu iyi. Hiçbir şeye ihtiyacı yok. Babası bakıyor ona.”

Birden bıçak gibi kesti konuşmasını İlyas. Biraz daha devam ederse iyice eleverecekti kendini. “Babası bakıyor ona” ne demek? “Cengiz Bey'le ve avukatıyla görüştüğüm yok” dememiş miydi az önce? “Hay benim aptal kafam!” diye söylendi içinden. “Bir çuval inciri bok edeceksin geri zekâlı İlyas!”

Ağzından kaçırdığı şeyin izini aradı Fatma'nın yüzünde. “Anlamamıştır inşallah” diye düşündü. “Anlasaydı ne dedin sen diye sorardı, demek çakmadı. En iyisi sıvışıp gitmek...”

İzin isteyip çıktı İlyas. Artık sabaha kadar dönmezdi. Üç öğünlük krakerini ve suyunu bırakmıştı nasıl olsa. Arkasına bakmadan toz oldu hemen.

Bu adama karşı daha dikkatli olmak zorunda hissetti kendini Fatma. Akli kıttı ama rol kabiliyeti hiç de kötü sayılmazdı. Bunca zaman nasıl da idare etmiş iki tarafı.

Anlaşılan Cengiz'in eli kızının üzerindeydi hâlâ. Avukatı aracılığıyla kontrol ediyordu onu. Bu iyi bir şeydi Fatma için. Kızıyla ilgili kaygılarını azaltıyordu ama aylar sonra Aslı'nın izi ortaya çıktığına göre bunu yine Cengiz istemiş olmalıydı. Ne geçiyordu aklından kim bilir. Nasıl bir oyunun içindeydiler? Cengiz'in kanlı elleri Fatma'nın boynuna dolanmıştı bir kere. Öldürmezdi muhtemelen. Fatma'yı öldürmesi ya da öldürtmesi öfkesini dindirmezdi çünkü. Akıllı adamdı Cengiz. Bir insanı her gün düzenli biçimde nasıl öldüreceğinin hesabını yapmış olmalıydı muhakkak. Onun zihnine girmek, onun gibi düşünmek kolay değildi Fatma için. Kocasını iyi tanırdı ama zihni deşikendi, üretkendi onun. Anbean deşikir, gelişir, dönüştürdü zekâsı. Peşindeki tehlikenin büyüklüğünü tahayyül etmesi mümkün değildi. Olacak olana engel olamayacağı aşikârı. "En iyisi sakın kalmak ve beklemeye devam etmek" diye düşündü Fatma.

Selim'in cansız elini daha da kuvvetle sıktı. Başını koluna yaslayıp kapattı gözlerini.

"Uyan artık" dedi mırıldanarak. "Uyan da gidelim sevgilim. Yalvarırım çık şu yataktan. Sensiz devam edemem."

Odanın kapısı açıldığında İlyas'ın geri döndüğünü düşündü Fatma. Doktor da olabilirdi tabii. Kontrol saati...

Başını kaldırıp kapıya doğru baktı.

Aslı!

Aylar sonra ilk kez korkuyla çekti elini Selim'in elinden. Arkasına sakladı kendi ellerini de. Ayağa kalktı çekinerek. Kollarını açıp kalbine bastırmak istiyordu Aslı'yı ama bakışlarındaki kin